

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 157/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. R. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Toš 39/2006 z 21. septembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť D. B. p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. Sťažnosti D. B. vedené pod sp. zn. III. ÚS 318/06 a sp. zn. IV. ÚS 157/07 s p á j a na spoločné konanie, ktoré sa bude viesť pod sp. zn. III. ÚS 318/06.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2006 doručená sťažnosť D. B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Toš 39/2006 z 21. septembra 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Ntv 56/02 zo 7. mája 2004 vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) platného do 31. decembra 2005 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 Tpo 68/04 z 26. mája 2004 sťažnosť sťažovateľa proti označenému uzneseniu zamietol. Následne sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu uznesením sp. zn. Pš 15/04 zo 4. novembra 2004 podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku *„u obv. D. B. vypustil dôvod väzby podľa § 67 ods. 1, písm. b) Tr. por. s tým, že u tohto obvineného naďalej zostáva dôvod väzby podľa § 67ods. 1, písm. a) Tr. por.“*.

Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) uznesením sp. zn. PK-1 Tš 8/05 zo 16. novembra 2005 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, pričom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 25/05 zo 6. decembra 2005 sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu špeciálneho súdu zamietol. Proti označeným uzneseniam špeciálneho súdu a najvyššieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá bola uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 318/06 z 10. októbra 2006 prijatá na ďalšie konanie.

Právny zástupca sťažovateľa podal 24. mája 2006 opätovnú sťažnosť o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol špeciálny súd uznesením sp. zn. PK-1 Tš 8/05 z 24. augusta 2006 tak, že ju zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu špeciálneho súdu rozhodol najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 21. septembra 2006 uznesením sp. zn. 2 Toš 39/2006 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ poukazuje vo svojej sťažnosti na skutočnosť, že vo väzbe sa nachádza už viac ako 2 a pol roka, pričom z tejto doby *„14 mesačný prieťah bol spôsobený súdom, resp. štátom“* a konštatuje, že najvyšší súd *„ignoroval nález Ústavného súdu SR sp. zn.*

III. ÚS 84/06 zo 17. 5. 2006, keď o sťažnosti obžalovaného rozhodol na neverejnom zasadnutí dňa 21. 9. 2006“.

Podľa názoru sťažovateľa bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Toš 39/2006 z 21. 9. 2006, ktorým zamietol sťažnosť obžalovaného D. B. bez toho, aby ho vypočul k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby, porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Toš 39/2005 z 21. 9. 2006 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby D. B. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.“

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa vyzval predsedu najvyššieho súdu, aby sa k nej vyjadril. Vo vyjadrení predsedu najvyššieho súdu, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 3. mája 2007, sa okrem iného uvádza:

«Ako vyplýva z obsahu výrokovvej časti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. septembra 2006, sp. zn. 2 Toš 39/2006, Najvyšší súd SR rozhodoval ako súd druhého stupňa o sťažnosti obvineného D. B. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku z 24. augusta 2006, sp. zn. PK-1 Tš 8/2005.

K argumentácii uvedenej v sťažnosti považujeme za potrebné zaujať stanovisko v nasledovných zásadných smeroch

- Najvyšší súd o sťažnosti rozhodoval na neverejnom zasadnutí, čo zákonná úprava pripúšťa, keďže išlo o sťažnostné konanie (konanie v druhom stupni);

- obvinený B. v podanej sťažnosti nežiadal o osobný výsluch;

- obvinený B. bol k jeho žiadosti o prepustenie z väzby podrobne vypočutý súdom prvého stupňa, ktorý vec prejednal na verejnom zasadnutí a prakticky celá argumentácia obvineného je premietnutá aj do odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia;

- nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľa, že „Najvyšší súd SR ignoroval nález Ústavného súdu SR zo 17. mája 2006, sp. zn. III. ÚS 84/06“, lebo v predmetnom náleze išlo

o celkom inú procesnú situáciu; Ústavný súd SR rozhodoval o ústavnej sťažnosti, ktorá smerovala proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR podľa § 71 ods. 2 Tr. por. (predĺženie lehoty väzby nad dva roky), t. j. rozhodoval ako jednoinštančný súd, čo sa v odôvodnení nálezu zdôrazňuje (v súčasnej dobe Najvyšší súd SR práve so zreteľom na uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR v obdobných prípadoch rozhoduje až po vypočutí obvineného, resp. na verejnom zasadnutí, ak je možné ho v danom časovom horizonte realizovať);

- nie je nám známe, že by doterajšia rozhodovacia prax Ústavného súdu SR neakceptovala, že v druhej inštancii je sťažnostný súd oprávnený rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, keď na ňom právo účasti nemá ani prokurátor a obvinený bol vypočutý súdom prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov navrhujeme, aby sťažnosť obvineného bola odmietnutá.»

Ústavný súd zaslal vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska v lehote 7 dní od doručenia. Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu svoje stanovisko v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti ústavnému súdu nedoručil.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa prerokoval, a keďže pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, prijal ju na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zistil, že na ústavnom súde prebieha konanie o sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 8. februára 2006, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 318/06-14 z 10. októbra 2006. V tejto sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 8/05 zo 16. novembra 2005 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 25/2005 zo 6. decembra 2005, ktoré sa dotýkali ďalšieho trvania väzby sťažovateľa a predchádzali uzneseniu najvyššieho súdu napadnutého touto sťažnosťou. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd považoval za vhodné na základe § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP spojiť konanie o oboch sťažnostiach na spoločné konanie, a preto rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2007